

3 Gerechtigheid

Students for Justice in Palestine willen geen HP-printers aan UM

11 Elite

Columnisten over stelling: "Ik schaam me dat ik bij de elite hoor"

4 Myth

Make sure youngsters don't start smoking, that is the best tactic

6 Dinner!

Ex Aequo : If you want breakfast in bed, sleep in the kitchen

observant | 22

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 16 februari 2017

nl

Klagen over toets is normaal, maar bij SBE loopt het soms uit de hand

Dreigmail voor docent na onvoldoende

Studenten die en groupe verhaal kwamen halen, ouders die zich roerden en de decaan belden, dreigmailtjes en veel onaangenaam rumoer op Facebook. Het overkwam prof. Jaap Bos de afgelopen twee jaar. Om precies te zijn nadat hij zijn tentamen van het eerstejaars vak Finance had aangepast en 400 studenten zakten.

Finance heeft de reputatie van een struikelvak. Bos: "Ze vinden het moeilijk en menigeen staat ook nog eens onder hoge druk om het vak te halen. Het is het laatste van het jaar, de laatste kans om een negatief bindend studieadvies af te wenden." De "klachtenlawines" passen in een klimaat waarin studenten worden beschouwd als klanten, aldus Bos. Studenten hebben het recht om te klagen, reageert het hoofd van de examencommissie van SBE, Erik de Regt. Maar hij beseft dat de drempel om te klagen laag is. Groepsklachten zoals bij Finance komen vijf tot tien keer per jaar voor. Bos heeft de drempel verhoogt: wie het ergens niet mee eens is moet zijn handgeschreven klacht afgeven op de eerste verdieping bij het secretariaat van Finance.

Elders in de Universiteit Maastricht gaat het er een stuk relaxter aan toe. Weinig aan de hand rapporteren de faculteiten, al zien ze bij psychologie een toename van het aantal klachten, vooral van internationale studenten, zegt de voorzitter van de examencommissie Hanneke van Mier. "Ze hopen op een hoger punt en zo meer kans te

maken op toelating tot een master of PhD."

Klagen is normaal, lijkt het. Vraag, zoals *Observant*, 25 willekeurige UM-studenten (binnenstad en Randwijck) of ze ooit bij een docent hebben geklaagd over hun toets, en het antwoord is unaniem: ja. En vaak meer dan eens. Meestal in de hoop op een beter cijfer, maar soms ook om de generatie na hen voor dezelfde fouten te behoeden.

Docenten hebben er in veel gevallen geen problemen mee, zo blijkt uit een rondgang langs de faculteiten: "Studenten maken gebruik van de ruimte die ze krijgen. En dat zou ik niet als een probleem of last willen aanmerken." Ook Arjan Blokland, blokcoördinator bij FPN, vindt klagen geen punt, al moet het wel op een fatsoenlijke manier: "Social media zijn verschrikkelijk. Studenten gaan er helemaal los. Daar word ik ziek van, voordat je het weet, ben je al veroordeeld. Ik ben daar totaal ongevoelig voor, net zoals voor individuele mails. Als je iets te klagen hebt, dan kom je naar de toets-inzage met goeie argumenten." Om te vervolgen: "Het is niet mijn bedoeling om mensen te laten zakken, al lijkt dat gevoel soms te leven. Als iemand een 5,5 heeft gehaald loop ik alle vragen nog even na om te checken. Maar als het een 5,5 is, dan is het dat ook. Ik ga niet iemand zomaar een 6 geven. Ik sta voor de kwaliteit van de opleiding."

Redactie *Observant*

Zie pagina 8, 9

eng

New Tefaf professor: Jan Hoeijmakers

The Rotterdam geneticist Jan Hoeijmakers, in broader circles known as the "ageing professor", will hold the Tefaf chair for 2017. This annually alternating chair for cancer research, sponsored by art fair Tefaf, comes under research institute GROW.

Why Hoeijmakers? "Because he is a hotshot in the field of DNA repair," says professor Frans Ramaekers, head of the Maastricht research institute GROW. "Knowledge on this subject is crucial for the treatment of cancer. It was no surprise that the Nobel Prize for Medicine in 2015 went to experts in the field of DNA repair. Hoeijmakers was asked to take a seat in the Nobel committee last year. That is of course a great honour, although you immediately know that you are being passed up for the Nobel Prize."

The Rotterdam molecular geneticist has carried out research into how proteins can detect damage to the DNA, how they can subsequently cut these from the DNA and fill the holes up with new genetic material. Ramaekers: "If you have been to the beach on a sunny day, there is a lot that needs to be repaired. And as you get older, DNA

errors creep in. Most of the time, this is alright, but sometimes it is not. Hoeijmakers has exposed a series of mechanisms behind this, which resulted in publications in just about all top journals." In professional circles, he is known as the first researcher who succeeded in cloning a DNA repair gene in humans.

He won the Dutch Spinoza Prize in 1999 and the Swiss Louis Jeantet Prize in 1995. "He is part of the Onco XL club, which also includes other Dutch top researchers such as Hans Clevers and René Bernards. They want to apply research results more quickly in clinics."

In Maastricht, Hoeijmakers will give several master classes for students and researchers throughout the academic year. The first is on 16 March, prior to his inaugural speech, which is entitled *Keeping your genome intact protects from cancer and ageing*. Hoeijmakers is the sixth Tefaf professor, his predecessors including former KNAW president Clevers and Nobel Prize winners Aaron Ciechanover and Harald Zur Hausen.

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Gerald Bouwels (1958, Heerlen) * **In het dagelijks leven:** medewerker ADP (Archief, Documentatie en Post) * **Burgerlijke staat:** ongehuwd samenwonend met Lei * **Woont in:** Kerkrade

“Wij laten elkaar vrij, zijn niet jaloeers en [lacht] gunnen mekaar een uitstapje”

Foto: Loraine Bodewes

Grote liefde? Daar heb je er maar één van. Mijn grote liefde is Lei. Wij zijn 33 jaar samen en dat is in onze kringen niet gangbaar. De meeste relaties stranden voortijdig. Onze sleutel tot succes? Wij laten elkaar vrij, zijn niet jaloeers en [lacht] gunnen mekaar een uitstapje.

Het is verboden om over mijn buik te praten. Helemaal niet, ik praat er zelf nog het meeste over. Ik heb diabetes, toen ik me daarvoor een paar jaar geleden bij een deskundige - de suikerfee - meldde, zei ze: je moet afvallen. Vervolgens schreef ze allemaal pillen voor waar je dik van wordt. Uiteindelijk woog ik 108 kilo. Ik ben met de medicijnen gestopt en viel twaalf kilo af, maar ja, toen was mijn suiker weer enorm gestegen. Mensen zijn wel eens bezorgd, en natuurlijk, ik kan op water en brood overgaan, maar ik wil ook een beetje genieten van het leven.

Ik blijf in iedere situatie rustig. Nou, dat valt nog wel eens tegen. Voor ik de suiker onder controle had, kon ik opeens heel boos worden. Daar had ik dan naderhand spijt van. In onze relatie kan het ook wel eens botsen, al is dat sinds de komst van onze Italiaanse waterhonden stukken minder. We genieten zo van die dieren dat zaken niet meer zo hoog oplopen. Jip is nu een jaar, Joep bijna 2,5. We hebben hun manden op onze slaapkamer staan, maar 's ochtends liggen die twee op bed. Ja, dan is het bed vol. We lachen er vaak om: zullen wij dan maar in de mand gaan liggen?

De UM is de beste werkgever. Ja, dat vind ik wel. Je krijgt veel kansen om je te ontwikkelen, de sfeer is prettig en je hebt vastigheid. Een tijd terug kon ik op detachingsbasis les gaan geven in de jeugdgevangenis in Cadier en Keer. Onderwijs is een oude liefde. Die detachering duurde maar een maand, toen kwam ik gillend terug. Ik werd knotsgek achter die gesloten deuren.

Grootste verdriet? Dat mijn zus in 2011 op haar 56^e is overleden aan acute leukemie. Zij poetste bij ons, ik zag haar vaak, ze was echt een goedgezak, je zou nooit ruzie met haar krijgen. We hadden een ongecompliceerde band, ik mis haar nog steeds. Mijn

moeder is 65 geworden, zij stierf plotseling, tijdens het koken.

Mijn vader is op mijn tiende ook plotseling overleden (47 jaar), hij werd niet goed op zijn werk, zakte in elkaar en was twee minuten later dood.

Als kind ... ging ik altijd op vakantie bij de familie Ketelaars in Geffen, een dorp in Brabant tussen Den Bosch en Oss. Ik was zeven toen ik voor de eerste keer op de boerderij logeerde. Ik was dol op de koeien, mocht al heel jong zelfstandig de wei in om te kijken of ze nog genoeg water hadden. Ik molk ze vanaf dat ik tien, elf was. Het is mijn tweede thuis geworden, een volledig gezin, de vader boer en veel thuis, heel gezellig, heel warm. Toen de vrouw des huizes overleed reageerde ik heel emotioneel, voor mij was zij een soort moeder. Een paar jaar geleden hebben we ons 'vijftig jaar familie zijn' gevierd, georganiseerd door Lei en mijzelf.

Zitten is het nieuwe roken. Ik rook al twaalf jaar niet meer, maar ik zit veel op het werk. Lei en ik hadden twee jaar lang een abonnement op de sportschool, het laatste jaar zijn we niet geweest. Toen hebben we maar opgezegd. We stimuleren elkaar daarin niet. Zegt de een: 'Heb jij zin? Ik niet.' Zegt de ander: 'Nee, ik ook niet.' Ik wandel wel met de honden, als ik ze soms zie rennen en genieten word ik emotioneel en blij.

Leukste stad van Nederland? Den Bosch. Maastricht is ook leuk, maar kan qua sfeer en vooral gastvrijheid niet tippen aan Den Bosch. De Bosschenaar is naar buiten gericht. Voor de Maas-trichtenaar blijft iemand van buiten altijd iemand van buiten.

Uit de kast komen was een makkie. Nee. Mijn moeder heeft me ooit - ik was achttien of zo - gevraagd of ik homo was, een vriendin van een vriend van mij had me in een homotent gezien en die vriend had mijn moeder ingeseind. Ik heb ontkend. Ik voelde gêne en was bang om mensen te verliezen. Dat was ten onrechte. Ik heb niemand verloren. Toen ik op mijn 25e, 26e het huis uit ging, kreeg ik van mijn moeder alvast de uitzet, ik zou immers nooit gaan trouwen. *I*

Ik ben een schoolmeester in hart en nieren. Ja, maar het is er nooit écht van gekomen. Ik heb de pedagogische academie afgemaakt en daarna tien jaar vervangen maar nooit een vaste baan kunnen bemachtigen. Na mijn afstuderen moest ik eerst in militaire dienst terwijl de rest van mijn klas een baan in het onderwijs kreeg. Mijn kapitein bij de infanterie in Den Bosch was Peter van Uhm, de voormalige commandant der strijdkrachten. Wij moesten twee weken naar Roosendaal voor een commando-opleiding. Je werd daar afgeknepen, dat wist iedereen. Van Uhm regelde dat we niet hoefden te gaan. Wij blij. Een tijd later, tijdens een oefening in Duitsland, stonden we op appel. Het was vijftien graden onder nul toen onze kapitein zich opeens begon uit te kleden. In onderbroek en hemd en met gestrekte armen zei hij: 'Ik voel me in mijn hemd gezet want jullie moeten toch naar Roosendaal.' Wij zijn gaan zingen: 'Laat de kap niet in zijn hempie staan.' Dit fragment staat in zijn biografie *Ik koos voor het wapen*. Ik word er nog emotioneel van. Het is een geweldige vent. Hij stond echt voor zijn manschappen, was recht door zee. Hij heeft zijn zoon in Afghanistan verloren, dat gun je niemand, maar hoe hij daarmee is omgegaan: petje af. Ik kreeg bij het afzwaaien van hem de 'tevredeheidsbetuiging' omdat ik door het opzetten en schrijven van het compagnieblad had bijgedragen aan de goede sfeer.

In een volgend leven word ik astronaut. Ik schreef vroeger als kind al naar de NASA in Houston, ik was en ben gek van ruimtevaart. Ik weet niet hoeveel spreekbeurten ik daarover heb gehouden, allemaal met het materiaal dat Houston mij toestuurde. Mijn Engels is goed, mede daardoor. Ik ben onlangs nog naar een lezing van André Kuipers geweest; die oneindigheid van tijd en ruimte blijft trekken. De aarde is maar een puntje. Ik geloof niet in de schepping, wel in de oerknal.

UM-bestuur wil geen boycot van HP

Doet de Universiteit Maastricht toch meer zaken met Hewlett-Packard dan het college van bestuur onlangs aan de universiteitsraad liet weten? De kwestie is actueel sinds de Maastrichtse afdeling van Students for Justice in Palestine oproept tot een UM-boycot van HP-producten vanwege activiteiten in Israël en de bezette gebieden. Begin maart organiseert SJP opnieuw een actie rond de Palestijnse kwestie.

Students for Justice in Palestine kent sinds twee jaar aan afdeling in Maastricht. Het begon als los-vaste beweging in de Verenigde Staten, daarna volgden autonome afdelingen in vele landen.

In december schreef SJP-Maastricht een brief aan het college van bestuur en de universiteitsraad. Met een beroep op de waarden die ook de UM uitdraagt ("mensenrechten en non-discriminatie") dringt de groep erop aan om, vanwege wat zij de Israëlische 'apartheidspolitiek' jegens de Palestijnen noemt, connecties met HP voortaan te mijden en geen HP-producten meer aan te schaffen. In de brief wordt een aantal activiteiten van HP in Israël opgesomd. Hewlett-Packard, een wereldwijd opererend IT-

concern, levert onder meer diensten en technologie aan het Israëlische defensieapparaat en aan het gevangeniswezen. Verder gaat het om technologie voor checkpoints aan de grens - veelal de muur - en voor de biometrische identiteitskaarten waar ook Palestijnen mee te maken hebben. Tevens is men actief in de illegale Israëlische nederzettingen.

Rector Rianne Letschert antwoordde al een week later op de brief van SJP: ze waardeert hun bezorgdheid over mogelijke mensenrechtenschendingen in Israël/Palestina waar HP bij betrokken is, schrijft ze. Over de zaak zelf meldt ze dat het college van bestuur bij de dienst ICTS heeft geïnformeerd en daar heeft vernomen dat de UM "geen printers van HP meer afneemt" omdat men nu een contract heeft met een andere leverancier.

De suggestie van Letschert is duidelijk: de kwestie heeft zich al vanzelf opgelost.

SJP reageerde er niet op: de e-mail van de rector lijkt niet te zijn opgemerkt. Was dat wel gebeurd, dan had de groep kunnen constateren dat het college geen antwoord op de gestelde vraag gaf. Men vroeg immers om een boycot van HP-producten in zijn algemeenheid, niet alleen van printers. In

de hele SJP-brief van ruim drie kantjes komt het woord printer slechts één keer voor, en dat is als het gaat om apparaten voor het Israëlische gevangeniswezen.

Waarom dan toch dat antwoord van het college? "Omdat mij die vraag zo gesteld is", vertelt ICTS-directeur Jacques Beurgens. Dat was in een vergadering met de UM-directeuren, het CBB. De vicevoorzitter van het college, Nick Bos, informeerde daar bij Beurgens hoe het zat met de HP-printers en speelde kennelijk het antwoord door aan de rector en die weer aan SJP.

Hoe zit het dan wel met HP aan deze universiteit? De UM doet nog volop zaken met HP, zij het niet rechtstreeks maar via twee leveranciers die via Europese aanbestedingsprocedures zijn geselecteerd. In de afgelopen zes jaar, zegt Beurgens, zijn zowel serversystemen als werkplekapparatuur (desktop en laptop computers) van HP op grote schaal aangeschaft, en dat gebeurt nog steeds, zeker de laatste categorie. HP heeft de voorkeur vanwege een gunstige prijs-kwaliteit verhouding. Er bestaat overigens geen contractuele verplichting voor de UM om HP-apparatuur aan te schaffen, zegt het

hoofd inkoop, Hans Schnock. De enige verplichting betreft het gebruik van de diensten van de twee tussenleveranciers. Welk merk die vervolgens voor de UM bestellen is aan de UM zelf. Men kan dus elk moment van HP af.

Het college van bestuur ziet daar echter geen reden toe, laat het deze week via zijn woordvoerder weten: men is "zeer tevreden over de geleverde producten", het gaat hier om "goed financieel beleid". Wat betreft de door SJP verlangde boycot merkt het college op dat "de situatie in het Midden-Oosten" inderdaad om "een oplossing vraagt. Die zal moeten worden bereikt via politieke en diplomatieke weg. Dat is ook een aanpak die past bij de waarden die de UM voorstaat."

De formulering is wat cryptisch maar de teneur is duidelijk: het college van bestuur voelt niets voor een boycot van HP.

Wammes Bos

Zie ook pagina 10

 [English version on www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Alleen puune met de Prins

Vrolijk in polonaise, carnavalsdassen om, liepen leden van Saurus vorig jaar bijna met Vrow Wielemösj, de beschermvrouwe van het Maastrichtse studentencarnaval, het Studenten Service Centrum uit. Helaas, vlak voor de uitgang werden ze tegengehouden door een oplettende baliemedewerker. Dát was namelijk niet de bedoeling, de pop moest tot aan carnaval in het SSC blijven staan.

Om dit soort toestanden te voorkomen, liet carnavalsvereniging De Tempeleers de studentenverenigingen - naast de vier grote ook hotelschoolvereniging Amphytrion en het International Student Network - afgelopen donderdag in het SSC een eed afleggen. Vrow Wielemösj is niet te koop, ook niet voor een paar vaten bier. Ze mag nooit alleen zijn, moet net zo goed verzorgd worden als de allerliefste en haar kleren houdt

ze graag proper. En puune - zoenen? Dat gebeurt alleen met zienen Hoegen Hoeglöstegheid Stadsprins Jérôme I. De voorzitters beloofden het plechtig, in het *Mestreechs*.

De traditie rondom Vrow Wielemösj heeft daarmee een nieuw tintje gekregen. Na het afleggen van de eed werd een sociëteit van Vrow Wielemösj uitgeroepen. Wie haar mag meenemen in de optocht werd door het lot bepaald - dit jaar gaat

Stadsprins Jérôme I en zijn raad van elf in het SSC Foto: Loraine Bodewes

de eer naar Koko. Voorgaande jaren werd de pop enkele weken voor carnaval uitgereikt aan een van de verenigingen. Die verstopte haar dan goed, terwijl de anderen haar probeerden te ontvoeren. Voor elf vaten bier kon de bestolen vereniging haar weer terugkopen. Toen daar een einde aan kwam, werd gezocht naar een nieuwe traditie. Sinds vorig jaar staat Vrow Wielemösj in het SSC.

CF

Hoe divers is de Nederlandse wetenschap? Volgens een meerderheid in de Tweede Kamer misschien niet zo heel divers. Vorige week nam de Kamer een motie aan die de regering oproept om na te gaan of de staf van Nederlandse universiteiten niet te homogeen is samengesteld. Het gaat dit keer niet om het relatief lage aantal vrouwelijke hoogleraren, maar om de politieke overtuiging van docenten en onderzoekers. De motie is ingegeven door de vrees dat wetenschappers te links zijn en dat dit een 'diversiteit van perspectieven' en ruimte voor 'het vrije woord' in de weg staat. Op het eerste gezicht is dit een verrassende oproep. Geen zinnig mens zal beweren dat een 'liberale' wetenschap leidt tot andere resultaten dan een 'groene,' 'christelijke' of 'sociaal-democratische' wetenschap. Er is alleen goed en slecht onderzoek. In een hoofdredactioneel commentaar had de NRC dan ook weinig goeds

Linkse wetenschap?

over voor de motie en repte van het ondergraven van de neutraliteit van de wetenschap. Als die niet waardenvrij is, kloppen de - inmiddels wereldberoemde - alternatieve feiten aan de deur. De vraag is of dit een verstandige reactie is. Natuurlijk is onderzoek naar de latrelaties van de zuidelijke rotspinguïn onafhankelijk van de politieke oriëntatie van de onderzoeker, maar heel veel aan de universiteit beoefende disciplines gaan niet alleen over feiten. Zij handelen ook over wat *gewenst* is of over wat *werkt*. In onder meer de economie, rechtswetenschap, sociale psychologie en gezondheidswetenschappen kunnen keuzes (voor zowel thema als uitkomst) wel degelijk beïnvloed worden door politieke voorkeuren - die de goede onderzoeker uiteraard ook inzichtelijk maakt. Weten-

schap gaat wel degelijk over waarden. En daar zijn we zeker gebaat bij een grote diversiteit aan perspectieven. Met *partijpolitiek* heeft dat niet per se iets te maken, maar moeilijk valt te ontkennen dat sommige onderzoeksthema's 'rechtser' zijn dan andere.

Resteert de vraag of de universiteit inderdaad overwegend 'linkse' thema's onderzoekt en onvoldoende aan zelfcensuur doet. Wordt de onderzoeker die de negatieve aspecten van immigratie of de positieve aspecten van een Nexit onderzoekt door collega's met de nek aangekeken? Ik geloof er niets van. Dit was ooit anders: Buikhuisen kan er over meepraten. En wie het mooie jubileumboek ter gelegenheid van 40 jaar UM leest kan zich niet aan de indruk

onttrekken dat wie in de beginjaren van onze universiteit geen PvdA stemde, het lastig had. Die tijd is gelukkig voorbij. De regering kan zich wijden aan belangrijker zaken.

Jan Smits, hoogleraar Europees privaatrecht
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: Make sure youngsters don't start smoking, that is the best tactic

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

This myth is especially popular among politicians, says postdoc Gera Nagelhout, specialised in giving up smoking. Why? Because it makes for an easy score. Making schoolyards smoke-free zones? Of course, who doesn't want that? Raising the age limit from 16 to 18? Sure, do it today rather than tomorrow.

"Even the tobacco industry felt it was a good plan. Some manufacturers even took the initiative to put 'only for adults' on the packages. This was done to emphasise the prohibited character of smoking, which only makes it more attractive to teenagers. If politicians raise the age limit, the authorities need to strictly see to it that the law is being complied with. And that hardly ever happens."

Of course, prevention among youths is not wrong, but however strange it may seem, in the case of smoking, curing is better than prevention. "Computer simulations have shown that a smoking-free society is achieved more quickly if you get smokers to quit smoking. Besides, it is not realistic to think that 'prevention' alone works, because young people will not collectively stay away from cigarettes, if their parents continue to smoke. That is why you have to do both: prevention and curing."

By far the best tactic to get smokers to stop smoking, is to raise the price. "Not by ten cents each time, but by one or two euro in one go," says Nagelhout, who also works as a lecturer at The Hague University of Applied Sciences. "That won't get you any votes, certainly not when there are elections, but it does work. In Australia, a packet of cigarettes costs almost twenty euro these days, and the number of smokers

First reduce the number of smokers, then draw up an end-game scenario

has dropped drastically. Only 15 per cent now smokes, against 26 per cent here."

Another effective method is free nicotine plasters and chewing gum, medication, and coaching. "In 2011, health insurers did cover these expenses, but in 2012 they did not, only to do so again in 2013. This shows the ambivalence in Dutch policies. At the moment, they are paid for, although they do come under your policy excess. So in unfavourable cases, it could still cost a lot of money. I would say: make it completely free of charge! At least in the case of smokers with lower incomes."

This is necessary because there is a divide among smokers. Since the ban on smoking in work places, more and more people with a higher education have given up their roll-ups, contrary to the lower educated. Smokers in the latter environment meet many like-minded people, which makes stopping more difficult."

Naghout is involved in an experiment with fifty companies, where employees who smoke can earn 350 euro in gift vouchers if they stop.

Are they susceptible to it or not? Interesting question, but does this trial not create bad feelings with the non-smokers who don't receive anything? "Fortunately, that does not seem to be an issue. People do not begrudge each other, and besides, the non-smokers see the advantages: colleagues who stop smoking take fewer breaks to have a smoke."

Why not just ban smoking altogether in the Netherlands or in the EU? It was considered at one point, but a complete ban would not be a good idea at the moment, says Nagelhout. "In the first place, because it would promote illegal trade, and in the second place politicians are not prepared to enforce such a measure strictly."

It would be much wiser to first reduce the number of smokers and then draw up an "end-game scenario", like Australia is now considering. "One thing is sure: in the Netherlands, we must do more than we are doing at the moment. If we go on like this, the percentage will probably drop to 15 per cent and that's it. It was possible in Australia, because there is broad political support for an anti-smoking policy. The Netherlands lacks a certain resoluteness and manufacturers have always had a lot of influence on policies."

In Tasmania, there are plans to prohibit smoking for the generation born after the year 2000. Good idea? "Certainly! But not if that one measure is all they're doing. I feel it would be unethical to leave smokers to fend for themselves."

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Small Talk

'It's not a big deal. No reason to freak out!' I tell myself while this person I barely know is walking towards me. Ignoring him after we both recognized each other notably on the hallway would be rude, I guess. It's small talk time!

Talking for the sake of talking, no goals involved. When you are the type of person that feels forced to engage in small talk, it naturally turns out to be a disaster. A conglomeration of weird, dishonest sounding questions. Or one wants to ask five questions in one run and morphs their first syllables into one, the result being an animalistic sound. Eloquence in its purest form.

People are divided on small talk. Some love it, some hate it (me). Some are natural talents, being able to make themselves and others feel good while talking (not me). A common strategy is to circumvent awkwardness by constantly complimenting everything surrounding you. An abundance of over-positivity. "Your dress is nice, is it new? - You were with your family? That's always nice!" Obviously, you look like always and everyone knows that being with the family is often not "always nice". Their sound is too cheerful to be honest, the word nice is too vague to even count as a standpoint.

Speaking of superficiality, just pay attention to the words used in small talk: *Fine* and *nice* are the top-scorers. What is this even supposed to mean? These words are not descriptive at all, not giving you any substantial information about the person and their experience that you were literally asking for before and in which you are actually not really interested since you only have about three minutes. You talk about nonsense. What you do not talk about is money, politics, sex, drugs, philosophy or religion. Too controversial to be light-hearted. Exactly all the interesting stuff. Small-talk advocates say that you are simply supposed to feel good about yourself and to not overthink it (exactly what I am doing now). But the questions remain: Why start a conversation where you do not want to know or say anything of value while feeling constantly awkward? Because to say nothing is socially unacceptable or boring? Is the act of talking alone for some already an enjoyable activity?

'How are you?' asks the random person that reached me from the other side of the hallway, ending my mental rant.

Asena Baykal

SBE: Threatening e-mail for lecturer after a fail

Students who collectively come to seek redress, parents who protest and call the dean, threatening e-mails and a lot of unpleasant rumblings on Facebook. It all happened to professor Jaap Bos in the past two years. To be more precise, after he adapted his exam for the first-year subject of Finance and 400 students failed.

Finance has the reputation of being a stumbling block. Bos: "They find it difficult and many are under tremendous pressure to pass the subject. It is the last one of the year, the last chance to ward off a negative binding study advice." The "avalanche of complaints" is part and parcel of the climate in which students are regarded as customers, says Bos. Students have the right to complain, says head of the SE Examination Board, Erik de Regt. But he realises that there is not much that keeps them from doing so. Group complaints such as the one at Finance, occur five to ten times a year. Bos has raised the threshold: anyone who does not agree with something, must submit a handwritten complaint to the secretary of Finance on the first floor.

Elsewhere at Maastricht University, things are much more relaxed. The faculties report that it is not an issue, although the number of complaints at Psychology has increased, especially from foreign students, says chairman of the Examination Board, Hanneke van Mier. "They are hoping for a higher mark in order to make a better chance at being admitted to a master's or PhD."

Complaining is normal, it seems. *Observant* asked 25 random UM students (at the city centre and Randwijck locations) whether they have ever complained to a lecturer about their test, and the answer was a unanimous Yes. And several had done so more than once. Usually in the hope of getting a higher mark, but sometimes also to save the next generation from making the same mistakes.

In many cases, lecturers don't have a problem with it, as appeared from the rounds we made past the faculties: "Students use the opportunities that they have. I wouldn't like to classify that as a problem or a burden." Arjan Blokland, block co-ordinator at FPN, has no problem with complaints either, but it must be done in a decent way: "Social media are terrible. Students go completely berserk there. It makes me sick, before you know it, you've been condemned. I am totally insensi-

tive to that, just like the individual e-mails. If you have a complaint, you come to the inspection session of the exam with good arguments." Continuing: "I don't want people to fail, even though that

seems to be the opinion. If someone gets 5.5, I go over all the questions again just to check. But if it is a 5.5, then that is what it will be. I am not just going to give someone a 6 just like that. I stand for

the quality of the study programme."

Editors Observant

See page 7 and www.observantonline.nl

Heartbreak, anger and existential thoughts

You know it's Stukafest (the student room festival held last Thursday, 9 February) when you're in a quiet residential street and suddenly a group of Germans on bikes comes to a screeching halt in front of a student building. "What are you going to see?" "Who knows, we just signed up for something, so I guess we're about to find out."

In the opening at Alley Cat Bikes & Coffee (Hoenderstraat 15-17), the original act has been replaced by two singers. They do their thing against the backdrop of a bicycle repair station, before the audience heads off to subsequent performances as far apart as the Statenkwartier and the Rechtstraat.

Somewhere on the Rechtstraat, Byron Bay, a self-professed writer of "sad songs", grins out sheepishly at the 15 or so people perched on squishy pillows or the luxuriously patterned Persian rug. The attic room is all artsy angles and unexpected corners, reached by climbing three and a half flights of stairs, past a pair of black lace panties hanging from some loose electrical wiring. The lights dim for the music, bubbly heartbreak-themed pop accompanied alternately by keyboard and guitar. "I just noticed how pretty it is!" exclaims a British student in an audible whisper.

At the next venue in the Maastrichter Brugstraat, ominous music and fairy lights set the tone as you climb to the top floor (again), this time passing not panties but two seemingly unconscious women. At the beginning of *Ayisha & Nathalie - Wat heb jij met bananen?* the two are carried in by a shirtless aide and commence to break down the conflicts of modern womanhood. "How can you fantasise about being beaten? What kind of fairytale is that?!" How did they come up with the idea for this piece? "By just being a woman," says Ayisha afterwards, "and being frustrated by what that means today."

Entering the last venue, on the Pastoor Habetstraat, feels like stumbling into a house party: Pink Floyd on an unseen stereo, people loung-

Photo: Joey Roberts

ing around on mattresses and blankets, and beers, candles and empty bottles already taking up most surfaces. Cloud Cuckoo begins to play music that sounds like deep thoughts late at night and slowly winds itself through the crowd (quite substantial in the biggest room of the evening). Every time a song ends to applause

the lead singer, red-haired with hands hovering over her keyboard, looks up surprised as if she'd momentarily forgotten where she was. By the end of their set they've got the whole room humming along and swaying gently.

Sophie Silverstein

Respect for everyone's language

It is the language in which your mother comforted you when you were young and your father wished you goodnight after tucking you into bed. It is no wonder that there is a link between your native tongue – **21 February is International Mother Language Day** – and the part of your brain that deals with emotion.

Being allowed to speak your native tongue is therefore very important, says **Leonie Cornips**, professor appointed to the endowed chair of the Culture of Language. "In many countries, speaking your mother language is suppressed, even in the Netherlands. You are not allowed to speak Turkish, Moroccan, Syrian, or a Limburg dialect in school. It is rejected and discouraged. We need to stop this. The language you learned at home is no less and no more than the language spoken by the majority of a country. Everyone deserves to have his or her language respected."

But yes, if everyone in the class speaks a different language, it will of course create chaos. "In Flanders, we are in the process of developing a learning method that is based on the principle that you can use your own language to learn the

Illustration: Simone Golob

language of the majority. The teacher does not need to speak that language, but must trust that the children are working on the teaching material in their own language." Cornips would like to see this method applied throughout the school career. "In secondary school, they can also do assignments for fact-intensive subjects in their own language. Teachers quickly notice if they are not dealing with the subject matter. In such a case, there will be no solution from that group." Cornips sees many advantages. "Children maintain their multilingualism, which increases their chances of finding a job. The education system would have a better match with society. Whatever language they speak, young people would have a greater feeling of belonging, which would reduce truancy, in my view. I also feel that the Dutch language would benefit too. If you feel that someone doesn't like you, that you don't belong, you are not going to take the trouble to learn his or her language."

CF

Latest news on www.observantonline.nl
Become member of facebook.com/ObservantUM

University professor Ron Heeren shares a meal with independent sorority Ex Aequo

On dead mice and the tree huggers of UCM

Ron Heeren
53

university professor of molecular imaging, married, two children, lives in Weesp and Maastricht

*
Loes Remy
20

second year medicine, president of Ex Aequo

*
Sophie te Boome
18

first year medicine, secretary

*
Susan Roelse
23

fifth year master student International Business, member

*
Camée van Bemmelen
22

fourth year medicine, member

Loosely translated, *ex aequo* means “on equal terms” – and it gives a good sense of the sorority. “We don’t force new students to fetch drinks for the older students, or give them only one third of a vote when we make decisions”, says Sophie te Boome, waving a knife dangerously back and forth at the kitchen table. She has just finished slicing a pumpkin. There is one tradition, however, that freshers can’t escape: making pancakes at the ULV hockey tournament.

Then there’s the *damescantus*, also part of the sorority’s DNA. “Picture around 120 women at long tables swaying with the music,” explains Loes Remy, “singing *Malle Babbe* and *Io Vivat* and a few hours later sloshing beer all over the place and rolling around the hall.”

The women also celebrate “hangover Thursday”. This is a weekly gathering, in one bed, to eat breakfast together: chicken nuggets, a *broodje frikandel*, whatever – as long as there’s apple juice. We are sitting in a corner house by the train tracks, with a view of the domed church. Above the kitchen counter hangs a piece of wisdom on a tile: If you want breakfast in bed, sleep in the kitchen. “I wouldn’t”, Te Boome says. “Mice have been spotted.” Three members of the sorority live here, including Remy, who cleaned the place “like crazy” for the occasion. Her mother would be proud, she says.

Professor Ron Heeren arrives with two bottles of red wine, which he calls “talking water”. He also brings two copies of the *Maastricht Yearbook*, a chronicle in words and pictures of what happened in the city over the past year. Heeren himself – or rather, his lab in Randwyck – is featured.

“What do you actually do?” asks Camée van Bemmelen.

“We take molecular photos, at the level of a square nanometre.” Heeren studied physics in Delft, where he lived in the hallway of a student flat with seventeen others. “Needless to say, my parents didn’t visit often. I’ll spare you the details, but there were all sorts of things that moved.”

His daughter, who is now studying forensic sci-

ences in Enschede, once asked him to take some molecular photos of the hair of her fellow students for a school assignment. Examining the hairs in a mass spectrometer, he discovered the residue of all sorts of drugs, in the case of one student at least 22 different kinds. Hair as biomarker for drug use!

With the appetiser served – champignon soup à la Roelse – the conversation turns to the students. What do they do? Susan Roelse initially studied at the Hotel School and is now doing the master Marketing-Finance at the School of Business and Economics. Te Boome started at University College, but didn’t enjoy it. Making decisions is not her strong point, so composing her own curriculum from more than a hundred courses wasn’t for her. She also didn’t hit it off with the type of students who choose UCM. “A quarter of them get around barefoot. Kind of elitist hippies actually.”

“Tree huggers, right?” Remy chimes in. What is that red lamp? Heeren asks, pointing at a device protruding from a wall outlet in the corner of the room. “It scares off the mice with a high-pitched peep. They don’t like it”, Remy explains. Roelse once got the shock of her life when she saw one jumping out of the laundry basket. For Heeren it was the other way round: the mouse was frightened to death, literally. “It came wandering from the kitchen into the living room, looked up, saw me, jumped a metre in the air and dropped dead.” Next – for the umpteenth time in this dinner series – the risotto arrives on the table. This time it’s pumpkin risotto, with pancetta and saffron. Perfect, Heeren says. “Not too cheesy, not too

hard, a bit of crunch to it. Also nice is replacing the wine with Martini.”

“What about vodka?” Roelse asks. “We’re big fans of *vofa*: vodka with Fanta.”

“Sounds nasty”, Heeren shudders.

On request, the university professor (“is that a kind of super professor?”) gives an insight into his rather complicated personal life. In addition to the daughter in Enschede, he has a son who left just a few weeks ago for a gap year in New Zealand, and his wife works in Utrecht.

“We have an apartment in Maastricht and a family home in Weesp. I used to play volleyball there too. I’d take the train to Weesp after work for volleyball practice, and come back the next day at 5.45 am.”

“Wouldn’t you rather live with your wife?” Remy asks.

“We were high school sweethearts; we’ve been together a very long time. My wife studied in Maastricht and was happy for me that I was offered a job here.”

“But isn’t it more important to be together than to live in a nice city?” Remy continues. “You actually choose to not live together.”

“Well look, if the one wants a change and manages to get a good job, the other isn’t going to stop them, right? I wouldn’t if it were the other way around. But yes, it did call for a few nice bottles of wine.”

Roelse turns to Te Boome: “You can do the desert.”

“Do I have to cut it?” she replies. “I’m really bad at that.”

Yesterday the ladies followed a *Heel Holland Bakt* workshop in the Bisschopsmolen bakery. The result now materialises on the table. Ta da! Two different types of *speltvlaai*: cherry and apricot. The students learnt a lot: that *meel* and *bloem* are in fact different types of flour, that spelt – also known as hulled wheat – is not a superfood, and that a *speltvlaai* from the Albert Heijn contains just four percent spelt.

“I don’t want to cut it”, Te Boome continues. “I’m super uncoordinated.”

Roelse does the job herself, giving everyone a small piece each of cherry and apricot.

For Heeren the evening couldn’t have gone better. Nor for the students; they find it a shame that only the professor can give stars. If they were allowed to rate their guest, they would stick with the label ‘super professor’.

Maurice Timmermans

FOOD:

★★★★★

“Great, I’d serve it myself”

HOSPITALITY

★★★★☆

“I felt as though I was at my own table at home. The only minus point was the coat hook”, where his jacket was squashed between the bars of the banister)

CLEANLINESS

★★★★☆

“I got the impression I was strategically seated with my back to the room. Kidding, it looks fine, just a little less clean than my own house”

Scores by Ron Heeren (max. 5):

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Professor Ron Heeren shares a meal with independent sorority Ex Aequo, from left to right: Camée van Bemmelen, Sophie te Boome, Ron Heeren, Loes Remy Photo: Loraine Bodewes

Professor Jaap Bos:
“Students were angry,
they didn’t know what
Brexit was”

Hundreds of complaints and threatening e-mails after SBE test

Prof. Jaap Bos Photo: Loraine Bodewes

In 2015, all hell broke loose when professor Jaap Bos changed the first-year subject Finance. Bos even decided it was better to stay away from the faculty for a few weeks to avoid aggressive students. Emotions don’t always run so high, but complaining seems to be in the SBE students’ blood. In the latest edition of the Finance test, it happened again.

On the outside of his door, there is a drawing of a man with his hands in the air. Underneath, it says in English: *Dunno*. “I hope it will dampen students’ expectations,” says Bos, professor in Banking and Finance at the School of Business and Economics. However, it did not put off the frustrated students who came to seek redress after the test.

“On one occasion, about ten of them stormed into my room. Even parents got on the bandwagon, calling our dean directly. I remember one couple, both professors, complaining that the questions could not be found literally in the exercise book. Yes, it’s true... In those days, every

time I walked to the bicycle shed, I wondered: ‘Will my tires still be inflated today or not?’ Also, because I had received a few threatening e-mails along the lines of ‘deal with our complaints or something will happen’. The things that were being said on Facebook, were simply disgusting.” In the meantime, the gossip factory was working overtime. “Seven out of ten students were supposed to have failed. I was said to have been fired. And the test was sent to Oxford for an assessment, where they had made mincemeat of it. This nonsense doesn’t make things any easier, also because a year later you start off with a disadvantage as a lecturer. Tension was high in the first block, students appeared to be afraid of me.”

Panic

Finance – a compulsory subject for first-year students - has the reputation among students as being an obstacle subject. “They find it difficult and many feel great pressure to pass. It is the last subject of the first year, so for some it is their last chance to ward off the negative binding study advice. Others use it as a final attempt to jack up their average grade.”

This explains to some extent the fierceness of the reactions, but there is more going on. Many students “were in utter panic,” says Bos, “because I had completely changed the test, which, by the way, I had announced elaborately beforehand.”

The reason for the change was a chat with a student who was disappointed with the SBE tests, says Bos, who won the UM Education Prize in 2013. “According to the guy, everyone was on study drive, kind of like Dropbox but then for study material, and mainly studied the summaries and former tests, which was often enough to pass. In general, the questions corresponded with the examples in the exercise book. So what did I do then? I scratched the examples and I put the questions – eighty, multiple choice - in a fictitious story. It was about a chain of ice-cream parlours, called IceLovers, which was opening branches in Maastricht. To make things easier for the students, I included fewer mathematical

questions, so there wouldn’t be a problem with time.”

Many students were in shock; they could no longer place the questions. “Lecturers often adapt the questions slightly, but they remain recognisable. I don’t want to say anything bad about my colleagues, but in many cases their questions are former test questions. Some lecturers even feel that if students have learned all six hundred question off by heart, they understand the material.”

Blunder

The result of the Finance test was that four hundred first-year students out of twelve hundred failed the test. Complaints poured in, a total of a few hundred. However, this number could be traced back to a group of only fifty students. “I then posted a letter on Eleum in which I explained everything.”

Bos felt supported by the faculty and his colleagues. Most of them bucked him up and the board immediately tried to limit the damage. “What struck me was the attention for so-called objective figures. They immediately made a statistical analysis of the test to discover which questions scored well and which questions scored poorly. Nobody looked at the quality of the test as a whole. I asked colleagues to take a close look at it, possibly even do the test themselves, but nobody did that. It seems as if we can’t really talk to each other when it comes to test quality. We prefer to limit ourselves to student evaluations, which is, as far as I’m concerned, a major educational blunder. It is ridiculous that you provide a student with a block evaluation immediately after a test. Those who did the exam well, are of course satisfied, and those who fear a fail, vent their spleen in the evaluation.”

In the end, Bos had many positive reactions from students. Even one year later, there are still students who let him know that the test was one of the best. “Maybe the tests that don’t cause such a reaction, need to be given closer investigation.”

Lawsuits

According to Bos, the gulf of complaints fit in a climate in which students are treated like customers. They think that they have a right to a diploma because they have paid tuition fees. “Compare it to a gym subscription, as a colleague of mine does. It allows you to use the equipment and facilities and you are given instruction. But not the guarantee that you will get fit. That is something you have to do yourself. All too often, students see that as the university’s responsibility. As if the institute by definition has done something wrong if the student fails.”

A sign of the present atmosphere is the fact that after the Finance test, the students received an e-mail from a lawyer’s firm that could help them get what they wanted, on a no-cure-no-pay basis. “We also have a few court cases every summer, of students who stick to their guns.”

Group complaints

Whether the number of complaints has increased at SBE, is unclear. Erik de Regt, head of the Examination Board, has heard many different things through the grapevine. Group complaints, such as in the Finance affair, occur five to ten times a year. But I must admit that we don’t keep count.

After all, students have the right to complain, says De Regt, and yes, sometimes that gets out of hand. “It seems that very little can be done about it. You can’t change test results by adapting the score and as a faculty you cannot ask for money. At the same time, the threshold is low for students.” In other words: if you don’t ask, you won’t get.

To gain more insight into the number of complaints, the faculty designed a website where students can submit their complaints about exams. However, a discussion has arisen about this ‘tool’, because it has made it easier than ever for students to complain.

Bos demands that students deliver their handwritten complaints to the secretary of Finance on the first floor. At the same time, he shows what the consequences of moaning are. “At the time, a student asked me what the delay was with the test results. So, then I explain that it takes time to send e-mails to all those who have complained. At the same time, I am aware that it should not be at the expense of the hard working, intrinsically motivated, silent majority who doesn’t make a fuss.”

Hawk-eye system

It would also help if lecturers discussed their experiences among each other. “As far as I know, that has happened twice in the past six years. How do you set up your subject? What do the exams look like? How do you deal with complaints?”

In Denmark, they have the hawk-eye system, says Bos. “When you start studying, you get a limited number of cards that you can use to submit a complaint. If the complaint is justified, you get your card back. If it isn’t, you have one less opportunity to complain.”

There was a lot of to-do last year about the Finance test, although emotions ran less high than in 2015. The reason for some of the complaints was nonetheless shocking. In one question, there was a term that did not come up in the exercise book and some students – we are talking economic students - didn’t recognise: Brexit.

Maurice Timmermans

“Met tien klachten doet de faculteit niet meer dan met één”

De een moppert alleen onder vrienden (of op Facebook), de ander doet zijn beklag bij de docent – antwoordsleutel in de aanslag. Soms om zelf een hoger punt binnen te halen, soms om het onderwijs te verbeteren. Hoe dan ook, klagen hoort er bij voor de meeste studenten. Observant vroeg 25 studenten naar hun ervaringen. Hier enkele reacties.

Simona Klinkhammer (28), tweedejaars psychologie, heeft het gevoel dat klagen bij haar in het jaar wat “uit de hand gelopen is. Een klein groepje in mijn jaar ziet problemen in alles, zelfs over vragen die niet anders geïnterpreteerd kunnen worden. Klagen om te klagen. Ik ben bang dat hierdoor klachten van studenten straks misschien minder serieus genomen worden.” Zelf heeft ze ook wel eens geklaagd, in een groep. “Een van ons heeft namens tientallen studenten een e-mail naar de blokcoördinator gestuurd met kritiek op een examen. Het ging zowel om taalfouten als ook inhoud.”

Adriana Vitale (24) klaagt niet gewoon om te klagen. De **masterstudent European Tax Law**, en European Law School alumna: “We betalen voor lessen, geef me dan ook toegevoegde waarde. Ik wil geen colleges volgen waarin het boek wordt voorgelezen. Gebruik het om de stof uit de onderwijsgroepen verder uit te leggen. Waar het in de bachelor nog prima was om vakken gewoon te halen, is het voor mij nu belangrijker om alles te begrijpen. Voor straks,

als ik aan het werk ben.” Ze klaagde direct tegen haar tutors. “Die zijn jong en makkelijk te benaderen. In de master klagen we misschien meer, omdat we elkaar – studenten en docenten – goed kennen. Daarna kunnen we weer even goed met elkaar verder.”

Tessa Porskamp (21), derdejaars geneeskunde international track, heeft in de afgelopen tweeënehalf jaar zo’n acht keer geklaagd. Maar niet omdat anderen het doen. “Eén klacht is genoeg, de faculteit doet niet meer met tien klachten dan met één.” Porskamp onderscheidt twee soorten klachten: specifieke problemen, bijvoorbeeld antwoordsleutels die niet kloppen en zij met de bron (een quote uit een van de lesboeken) kan aantonen dat een ander antwoord het juiste is. Deze klachten worden vaak goedgekeurd, met als resultaat dat de vraag vervalt of meerdere antwoorden geaccepteerd worden, wat een hoger cijfer oplevert. De tweede soort klachten gaat over het examen zelf: het soort vragen, een strenge focus op bepaalde onderwerpen ten koste van andere, etc. “Hier heb je

zelf meestal niets meer aan, maar misschien helpt het voor volgende jaren.”

Eerstejaars Economics and Business Economics, Victor Hokkanen (19) heeft al een keer een klacht ingediend bij de examencommissie over een toets; bij sommige meerkeuzevragen werd het verkeerde antwoord juist gerekend. De relevante passages zocht hij op. “Een heel gedoe”, vindt hij. “Je kunt de examencommissie niet e-mailen maar moet alles in een postvak op de faculteit leggen. Ik heb geen antwoord gekregen. De examencommissie was blijkbaar niet erg geïnteresseerd. Ik heb gehoord dat er een bepaald aantal klachten over iets moet binnenvallen voordat de commissie het in behandeling neemt, hoeveel weet ik niet. Hoeveelheid zal uitmaken, maar sommige studenten klagen niet omdat anderen dat al hebben gedaan.”

Mignon Schichel

 English version on www.observantonline.nl

Complaints Service Point: voor al uw officiële klachten en bezwaren

Niet eens met het tentamen cijfer of het bindend studieadvies? Boos vanwege een afwijzing voor de decentrale selectie? Of gekwetst door onge-

wenst gedrag van een docent? Landelijk mag het aantal door studenten ingediende officiële klachten, beroepen en bezwaren stijgen (zoals afgelopen november bleek uit een onderzoek van het Hoger Onderwijs Persbureau), in Maastricht is er een forse daling te zien: van 274 (in 2015) naar 190 in 2016.

Wie binnen de Universiteit Maastricht vindt dat hij niet correct is behandeld kan zich wenden tot het Complaints Service Point (CSP) dat valt onder het studentenservicecentrum. Het CSP sluist een klacht (over zaken als ongewenst gedrag, onderwijsvoorzieningen en -kwaliteit) meteen door naar een van de klachtencommissies van de UM; een beroep (student is

het niet eens met bijvoorbeeld cijfer, kwaliteit toets, bindend studieadvies) naar het College van Beroep voor de Examens, en een bezwaar (over beslissingen ten aanzien van bijvoorbeeld toelating, inschrijving, hoogte collegegeld) naar de geschillenadviescommissie die het college van bestuur adviseert. Daarnaast, maar dat is van een andere orde, zijn er de ‘gewone’ (niet-officiële) klachten tijdens de inzage van een toets of bij bureau onderwijs.

De afname van het aantal officiële zaken heeft volgens studentendecaan Roja Takhtetchian alles te maken met de snelle aanpak van onvrede bij studenten en studiekeizers. Blijkt de tekst op de UM-website over bijvoorbeeld toe-

gangseisen niet helder, “dan trekken we meteen aan de bel”. En is er veel gemor over de uitslag van de decentrale selectie van geneeskunde, dan wordt er naar een oplossing gezocht: “Er is gekozen voor een spreekuur decentrale selectie waarop de scholier een op een krijgt uitgelegd waarom hij niet is uitgekozen. Zo ben je de klacht voortaan voor.”

Vaak komt men eruit met een minnelijke schikking en komt het niet tot een zaak. Takhtetchian: “Toelichting en uitleg door bijvoorbeeld de docent en/of de examencommissie lost al veel op.” Komt het wel tot een zaak dan wordt zo’n 80 procent ongegrond verklaard.

RJ

Illustratie: Janneke Swinkels

Prof. Jaap Bos over de klachtenlawine en dreigmails na het Finance-tentamen

Wat is in hemelsnaam een Brexit?

In 2015 brak de hel los toen prof. Jaap Bos het tentamen van het eerstejaars vak Finance had omgegooid. Bos is zelfs een paar weken niet op de faculteit geweest om agressieve studenten te ontlopen. Zo hoog lopen de gemoederen niet altijd op, maar het klagen lijkt de SBE-student wel in het bloed te zitten. In de jongste editie van het Finance-tentamen was het weer raak.

Op zijn deur hangt een tekening van een man met zijn handen in de lucht. Daaronder, in het Engels: *Dunno*. "Dat tempert hopelijk de verwachtingen van studenten", zegt Bos, hoogleraar Banking and Finance bij de School of Business and Economics. Al lieten de gefrustreerde studenten, die na de gewraakte toets verhaal kwamen halen, zich er niet door afschrikken.

"Eén keer stormden ze met z'n tien hier de werkkamer in. Ook ouders roerden zich, belden soms rechtstreeks naar onze decaan. Ik weet nog dat één stel, allebei hoogleraar, klaagde dat de vragen niet letterlijk in het studieboek terug te vinden waren. Ja, echt... In diezelfde tijd vroeg ik me op weg naar de fietsenstalling steeds af: 'Zijn m'n banden vandaag leeg of niet?' Ook omdat ik al enkele dreigmails had ontvangen in de trant

van 'doe iets met onze klachten of er staat wat te gebeuren'. En wat er op Facebook werd geroepen, daar lusten de honden echt geen brood van." Ondertussen draaide de geruchtenmachine op volle toeren. "Zeven op de tien studenten zouden zijn gezakt. Ik was ontslagen. En het tentamen was ter beoordeling naar Oxford gestuurd waar ze er gehakt van hadden gemaakt. Deze kolder maakt het er niet makkelijker op, ook niet omdat je een jaar later als docent met een achterstand begint. In het eerste blok was de spanning te snijden, studenten leken bang voor me."

Paniek

Finance – een verplicht vak voor eerstejaars - heeft onder studenten de reputatie van een struikelvak. "Ze vinden het moeilijk, en menigeen staat ook nog eens onder hoge druk om het te halen. Het is het laatste vak van het eerste jaar, en dus voor sommigen de laatste kans om een negatief bindend studieadvies af te wenden. Anderen doen op de valreep nog een poging om het cijfergemiddelde op te krikken."

Dat verklaart voor een deel de heftigheid van de reacties maar er is meer aan de hand. Veel studenten "raakten volledig in paniek", zegt Bos, "omdat ik het tentamen over een andere boeg had gooid, wat ik van tevoren overigens uitgebreid heb aangekondigd".

De aanleiding daarvoor was een gesprek met een student die teleurgesteld was over de SBE-tentamen, zegt Bos, die in 2013 de UM Onderwijsprijs won. "Iedereen zat volgens de jongen op *study drive*, een soort dropbox voor studiemateriaal, en bestudeerde vooral samenvattingen en oude tentamen, wat vaak voldoende was om te slagen. De vragen corresponderen meestal met de voorbeel-

den in het leerboek. Dus wat heb ik toen gedaan? Ik heb de voorbeelden geschraapt en de vragen – tachtig, multiple choice - in een fictief verhaal gegoten. Het ging over een keten van ijssalons, genaamd Icelovers, die vestigingen opende in Maastricht. Om studenten tegemoet te komen had ik minder rekenvragen opgenomen zodat niemand in tijdnood zou komen."

Veel studenten schrokken zich dood, ze konden de vragen niet meer plaatsen. "Vaak passen docenten die licht aan maar zijn ze wel nog te herkennen. Ik wil mijn collega's niet afvallen, maar in veel gevallen zijn het oude tentamenvragen. Sommige docenten vinden trouwens dat studenten die zeshonderd oude vragen uit hun hoofd leren de stof ook beheersen."

Miskleun

De uitslag van het Finance-tentamen: vierhonderd eerstejaars van de twaalfhonderd eindigden met een onvoldoende. De klachten stroomden binnen, in totaal een paar honderd. Die bleken echter terug te voeren op een groep van slechts vijftig studenten. "Ik heb toen een brief op Eleum gepost waarin ik alles heb uitgelegd."

Bos voelde zich gesteund door de faculteit en collega's. De meesten staken hem een hart onder de riem en het bestuur probeerde de schade meteen te beperken. "Wat me wel opviel, was de aandacht voor zogenaamde objectieve cijfers. Er werd meteen een statistische analyse gemaakt van het tentamen om erachter te komen welke vragen goed en slecht scoorden. Niemand had oog voor de kwaliteit van de toets in zijn geheel. Ik heb collega's gevraagd om er eens goed naar te kijken, om het eventueel te maken, maar dat heeft niemand gedaan. Het lijkt erop dat we elkaar niet echt de

maat durven nemen als het om toetskwaliteit gaat. We beperken ons liever tot de evaluaties van studenten, wat mij betreft trouwens een onderwijskundige miskleun van jewelste. Het is van de gekke eigenlijk dat je een student meteen na het tentamen een evaluatie van het blok voorschotelt. Wie het tentamen goed heeft gemaakt, is natuurlijk tevreden, en wie een onvoldoende vreest, spuwt zijn gal in de evaluatie." Uiteindelijk heeft Bos veel positieve reacties van studenten gekregen. Ook een jaar later nog lieten ze hem weten dat ze het tentamen een van de beste vonden. "Misschien moeten we juist de toetsen waar nooit ophef over ontstaat eens kritisch onder de loep leggen."

Rechtszaken

De vloed aan klachten passen volgens Bos in een klimaat waarin studenten worden beschouwd als klanten. Ze denken dat ze recht hebben op een diploma omdat ze collegegeld betalen. "Vergelijk het met een gym-abonnement, zoals een collega van me doet. Daarbij mag je gebruik maken van alle toestellen en faciliteiten en krijg je begeleiding. Maar niet de garantie dat je fit wordt. Dat moet jezelf doen. Te vaak zien studenten dat als een verantwoordelijkheid van de universiteit. Alsof de instelling per definitie steken laat vallen wanneer de student het niet redt."

Tekenend voor de huidige sfeer: na het Finance-tentamen ontvingen de studenten een e-mail van een advocatenkantoor dat hen kon helpen om hun gelijk te halen, op *no-cure-no-pay*-basis. "Ook hebben we elke zomer wel een paar rechtszaken van studenten die voet bij stuk houden."

Groepsklachten

Of de klachten bij SBE zijn toegenomen, is onduidelijk. In de wandelgangen hoort Erik de Regt, hoofd van de examencommissie, uiteenlopende geluiden. Groepsklachten, zoals in de Finance-affaire, komen vijf tot tien keer per jaar voor. Al wordt dat niet bijgehouden.

Studenten hebben nu eenmaal het recht om te klagen, zegt De Regt, en ja, soms loopt dat uit de hand. "Daar lijkt weinig aan te doen. Je mag het toetsresultaat niet naar beneden aanpassen en je kunt als faculteit geen geld vragen. Tegelijk is de drempel voor de student laag." Anders gezegd: nee heb je, ja kun je krijgen.

Om meer zicht te krijgen op het aantal klachten, heeft de faculteit een website ontworpen waar studenten hun klachten over examens kunnen indienen. Over deze 'tool' is echter discussie ontstaan, omdat klagen nu voor de student makkelijker zou zijn dan ooit.

Bos eist dat studenten de klacht handgeschreven afleveren op de eerste verdieping van het secretariaat van Finance. Tegelijk laat hij de consequenties zien van het gejeremieer. "Een student vroeg me destijds waar de tentamenuitslagen bleven. Dan leg ik uit dat het tijd kost als ik alle klagers een mail moet sturen. Tegelijk ben ik me ervan bewust dat het niet ten koste moet gaan van de hard werkende, intrinsiek gemotiveerde, zwijgende meerderheid die geen stennis maakt."

Hawk-eye-systeem

Het zou ook schelen als docenten hun ervaringen onderling zouden bespreken. "In de afgelopen zes jaar is dat twee keer voorgekomen, voor zover ik weet. Hoe bouw jij je vak op? Hoe ziet de toets eruit? Hoe ga je om met klachten?"

In Denemarken kennen ze het *hawk-eye-system*, zegt Bos. "Daar krijg je bij aanvang van de studie een beperkt aantal kaartjes waarmee je een klacht mag indienen. Blijkt die terecht, dan krijg je de kaart terug. Zo niet, dan heb je één gelegenheid minder om te klagen."

Vorig jaar ontstond er weer ophef rond het Finance-tentamen, al liepen de emoties minder hoog op dan in 2015. De reden voor een deel van de klachten was niettemin schokkend. In één vraag stond een term die niet in het leerboek voorkwam en die sommige studenten – economiestudenten welteverstaan – niet kenden: Brexit.

Wynand Wijnen
Onderwijsprijs

“Vreselijk, dat e-woord”

“Proficiat!! Zo’n klein beeldje. Je had gewoonweg een levensgroot STANDBEELD verdiend.” Boven de kamerdeur van Jeannette Hommes hangt een slinger met handgeschreven briefjes. Gelukwensen van collega’s nadat ze vorige week, tijdens de dies in het Theater aan het Vrijthof, de Wynand Wijnen Onderwijsprijs kreeg.

Rules for Teachers uit 1872: *The teacher who performs his labor faithfully and without fault for five years will be given an increase of twenty-five cents per week in his pay, providing the Board of Education approves.* Dan zou Jeannette Hommes (63), medewerker bij de School of Business and Economics, toch maar mooi op een extraatje kunnen rekenen. Ze is immers al meer dan dertig jaar in dienst van de Universiteit Maastricht – en de onderwijsprijs getuigt van haar *faithfulness*. Een poster met daarop negen *Rules for Teachers* hangt op een kastwand. “Ooit gekregen van een collega”, lacht Hommes. En nee, ze gebruikt ze niet in haar workshops aan docenten. Het zou wat zijn: *After ten hours in school, the teachers may spend the remaining time reading the Bible or other good books.* Hommes studeerde sociale psychologie aan de universiteit van Tilburg en werkte vervolgens vier jaar bij het Gemeentelijk Energiebedrijf in Den Haag als hoofd van de afdeling opleiding. In 1985 vertrok ze naar het zuiden: eerst bij het skillslab van gezondheidswetenschappen en vanaf 1991 op de toen nog economische faculteit. “Ze vroegen of ik trainingen wilde geven aan tutoren. Nee, ik hoefde niet per se de wetenschap in. Ik ben wel ooit begonnen aan een proefschrift, over hoe studenten zouden moeten leren, maar ik rondde het niet af. Mijn passie ligt meer bij het ondersteunen van mijn collega’s in het onderwijs – eigenlijk vind ik het Engelse woord *support* mooier klinken. Om een goede docent te zijn, heb je een heel arsenaal aan vaardigheden nodig. We hebben in Maastricht een speciale leeromgeving vanwege het probleemgestuurd onderwijs. De tutor moet allereerst zorgen voor een veilige sfeer zodat studenten zich vrij voelen om iets te zeggen, te

Jeannette Hommes op weg naar het podium Foto: Loraine Bodewes

vragen en fouten te maken. De eerste onderwijsgroep is de allerbelangrijkste, je moet als tutor de norm zetten. Sta je bijvoorbeeld toe dat er een laptop wordt gebruikt? En wat zegt het blokboek hierover? Wat ga je doen met onvoorbereide studenten? Wat verwacht je qua participatie? Het zijn dit soort ‘kritische incidenten’ waar tutoren het meest mee worstelen. Bijvoorbeeld als er toch een student bijzit die na twee onderwijsgroepen nog geen woord heeft gezegd of juist altijd het hoogste woord heeft. Ik adviseer hen de student aan te spreken buiten de groep, of, als dat niet lukt, een email te sturen met een opmerking in de trant van: ‘ik heb de indruk dat...’, ‘ik vraag mij af wat ik als tutor kan doen om...’. Beschrijf wat je ziet en wat het effect is op de groep.” In het juryrapport wordt Hommes geroemd vanwege haar “bijzondere bijdrage aan het verbeteren van de onderwijskwaliteit van docenten.” Ook vindt de jury dat ze “het onderwijsgeheugen” is van de School of Business and Economics. Wie een onderwijsgroep gaat leiden aan de Tongersestraat krijgt met haar te maken,

omdat ze alle nieuwe tutoren (staf en masterstudenten die in de bachelorvakken worden ingezet) een tweedaagse training geeft. Hommes geeft hen uitleg over de rol van de tutor en het didactische idee achter het onderwijsmodel van probleemgestuurd onderwijs. Daarnaast observeert ze stafleden in onderwijsgroepen. “Ik ga erbij zitten en tape het gebeuren met mijn digitale camera. Later volgt een feedbackgesprek. Het is ontzettend leerzaam. Bovendien zit ik erbij als derde oog, ik zie studenten op facebook scrollen, whatsappen, in een hoekje fluisteren of non-verbaal reageren. Dat zijn dingen die je, zeker als beginnende docent, heel snel ontgaan. Zij zijn vaker veel meer op inhoud gefocust dan op het proces en de interactie.” Hoe is de student de laatste 25 jaar veranderd? “Hun aandachtsspanne is nog korter dan die al was. Ook zie ik dat ze naar zekerheid streven, ze willen weten of datgene wat besproken wordt wel belangrijk is voor het examen. Vreselijk, dat ‘e-woord’, daar moet niet alles aan op worden gehangen. Ik vind ze, hoe zeg je dat, overasser-tief. Ze onderhandelen over elk punt. Natuurlijk

De Wynand Wijnen Onderwijsprijs bestaat uit een geldbedrag (2000 euro voor een werkgerelateerd project en 3000 euro privé), een oorkonde en een bronzen beeldje van Monique Ausems. Rector Rianne Letschert is voorzitter van de jury. Naast Jeannette Hommes waren dit jaar ook Mark Kawakami (rechten), Bram Akkermans en Sjoerd Claessens (rechten) en Elissaveta Radulova (cultuur- en maatschappijwetenschappen) genomineerd.

zie ik ook dat dit wordt gevoed door de maatschappelijke veranderingen, de arbeidsmarkt die een bepaald GPA (gemiddeld tentamen-cijfer) vraagt. Ook zie ik de angst voor een negatief bindend studieadvies aan het eind van het eerste jaar. Maar goed, er zijn studenten die goed met die druk weten om te gaan en ‘gezond’ leren, maar er zijn er ook die zo hard werken dat ze geen sociaal leven meer hebben.” Ze coacht haar collega’s, maar geeft ze zelf ook nog les? “Ik heb het Study Coaching Traject opgericht binnen de master Management of Learning [een studie met een kwaliteitszegel van de jaarlijkse Keuzegids Universiteiten, alleen weggelegd voor studies die bovengemiddeld scoren, red.].” Vanaf dag één tot de laatste dag leren de studenten hun academische competenties te ontwikkelen en te werken met een portfolio. “Ik vind dat ik in het onderwijs moet blijven, ik moet weten wat er in de klei gebeurt.”

Wendy Degens

HP ligt al lang onder vuur vanwege Israëlbeleid

Vervolg van pagina 3

Boycotacties tegen HP, een van de eerste Silicon Valley bedrijven en begonnen in Palo Alto, lopen reeds een paar jaar, vooral nog zonder veel zichtbaar resultaat.

In 2014 verkocht de Amerikaanse Presbyteriaanse kerk haar HP-aandelenpakket. Methodisten en Quakers kwamen al eerder in actie. De Presbyterianen keren zich tegen bedrijven die “profiteren van de bezetting, *ethnic cleansing*, de illegale verwerving van land en natuurlijke hulpbronnen en van beleid dat gericht is op gedwongen verhuizing en ontneming van rechten van Palestijnen”, zo blijkt uit hun website. Daarin wijst men onder meer op activiteit van HP in Ariel, een nederzetting diep in bezet gebied op de Westbank: HP deed het voorkomen alsof de nederzetting deel van Israël uitmaakt, waarbij gebruik werd gemaakt van een kaart die de Westbank niet van Israël onderscheidde. Terzijde: vorige week nog kreeg dr. Jess Bier de dissertatieprijs van de UM voor haar proefschrift over het politieke karakter van de cartografie in Israël en Palestina. Al in 2012 heeft ook de speciale VN-rapporteur voor de mensenrechten in de bezette Palestijnse gebieden, de emeritus prof. internationaal recht van Princeton Richard Falk, opgeroepen tot een boycot van bedrijven die actief zijn in de bezette gebieden,

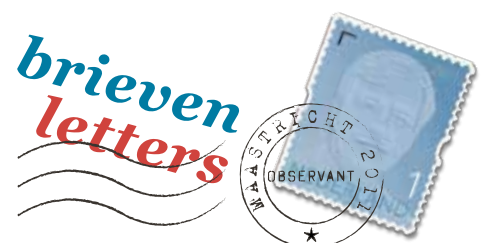
waaronder HP, Caterpillar en Veolia.

HP heeft in 2014 uitgebreid per brief gereageerd op de beschuldigingen van de Presbyteriaanse kerk, ondertekend door de directeur *Global Social & Environmental Responsibility and Human Rights*. HP zegt daarin juist een voorvechter te zijn van maatschappelijk verantwoord ondernemen, en ontkent dat zijn optreden in Israël tot schending van mensenrechten leidt. Wat betreft activiteiten in de bezette Westbank hanteert HP het argument dat de Israëlische wet verbiedt om onderscheid te maken tussen burgers in Israël zelf en in de Westbank; dat zou discriminatie zijn, zegt HP. Eind 2015 is heeft het bedrijf zich opgesplitst in HP Inc en HP Enterprise, waarbij de eerste onder meer printers, pc’s en laptops onder zijn hoede heeft, terwijl HPE in servers en *networking equipment, software and services* doet. In de kringen van wereldwijde boycot-activisten, onder wie SJP maar ook anderen, wordt die splitsing niet gezien als iets wat relevant is voor het HP-beleid in Israël. Wat de UM betreft, die neemt (afgezien van printers) beide soorten producten af, dus zowel van HP Inc als van HPE. De UM heeft na de vraag van *Students for Justice in Palestine* bij HPE om een reactie verzocht op de boycotacties. Dat gebeurde via de afdeling Inkoop van de Facilitaire Dienst. Een medewerker van HPE speelde de vraag door naar de Amerikaanse top van

de onderneming. Het antwoord van die zijde borduurt voort op de splitsing en luidt als volgt: “*HPE hasn’t been implicated in the boycott week and most of it is an issue for HP Inc and not for HPE.*” Dat was alles.

Students for Justice in Palestine is behalve in Maastricht ook actief in Amsterdam, Leiden, Rotterdam en Nijmegen. Voorzitter van de Maastrichtse afdeling, met zo’n dertig leden, is de 22-jarige masterstudent internationaal recht Selma Rekik. SJP, zo vertelt zij, richt zich vooral op bewustwording onder studenten. “Velen weten niet wat zich afspeelt in Israël en de bezette gebieden. Ons gaat het er vooral om dat de Palestijnen gelijke rechten worden ontzegd. Het bestaansrecht van de staat Israël stellen we niet ter discussie, wel het feitelijke apartheidssysteem dat daar geldt. Dat we hier in 2015 in Maastricht zijn begonnen had alles te maken met de oorlog in Gaza en hoe Israël daar heeft opgetreden.” Rekik gelooft, nu door de illegale Israëlische nederzettingenpolitiek grote delen van de Westbank in beslag zijn genomen, niet meer in een twee-statenoplossing. “Die is onmogelijk geworden. Nu gaat het erom één staat te creëren met gelijke rechten voor iedereen. Dat is het doel.”

Wammes Bos

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Indrukwekkende diesviering

Veel goede gevoelens bij de dies (die liep als een trein) Voor hij gaat zitten draait Gauck zich 180 graden om en groet met een bescheiden buiging de zaal. Wat een lieve, attente man. Wanneer ook het cortège binnen is, op de eerste rij de vroegere majesteit, onze burgemeester en de rector, drie inspirerende, sterke vrouwen. Indrukwekkend, ja ontroerend, de twee Syrische vluchtelingen, nu studenten, die de opening door de rector aanvullen. En wat een rede van de nieuwe eredoctor, veelal gericht tot de in groten getale aanwezige studenten. Europa één. Meer dan ooit nodig met die enge narcist in het Witte Huis.

Machteld Roede, voormalig UM medewerker

Observant-columnisten in aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen

“Ik schaam me dat ik bij de elite hoor”

Op woensdag 15 maart gaat Nederland naar de stembus voor de Tweede Kamerverkiezingen. Wordt het een tweestrijd tussen Rutte en Wilders, of kunnen lijsttrekkers als Pechtold, Asscher, Roemer, Klaver, Krol een vuist maken? Wie ook moge winnen: de tweedeling tussen ‘het volk’ en ‘de elite’ lijkt scherper dan ook. Observant vroeg in aanloop naar 15 maart haar Nederlandse columnisten, die de redactie (gemakshalve) onder de elite schaart, te reageren op de stelling: “Ik schaam me dat ik bij de - door de populisten zo verguisde - elite hoor.” Vandaag de aftrap door Ellen Krijnen, Wim Groot en Frans Leeuw.

FOKKE & SUKKE
STAAAN BIJ DE SLAGERIJ OP ST. PIETER

TWITTER EVEN DAT WE BIJ DE LIDL ZIJN, ANDERS VINDEN ZE ONS STRAKS WEER “ELITAIR”

Kortsluiting

Overdag bevind ik mij tussen hoogopgeleide collega's, academici en soms de crème de la crème van wetenschappelijk Nederland en daarbuiten. Dat betekent dat gesprekspartners niet zonder slag of stoot iets als gegeven aannemen en je van goeden huize moet komen om hen te overtuigen. Dat houdt de geest scherp. Niks mis mee. Maar het is ook een cocon binnen de maatschappij. Er zitten geen bijstandsmoeders tussen, geen ongeschoolden, geen Wilders fans (tenzij nog in de kast), geen motorclubleden en geen homo- of vluchtelingenhaters. Heerlijk is dat. Ons kent ons. Nu wil het lot dat ik twee kinderen, intussen 24 jaar oud (een tweeling), met leerproblemen heb. Niet zomaar leerproblemen ('beetje dyslectisch', 'bijles helpt echt'), maar de absolute onmogelijkheid om lesstof tot zich te nemen. Een zwaar onderontwikkeld visueel en auditief geheugen gecombineerd met een hardnekkig gebrek aan ambitie. Met als consequentie dat de een nu bijstandsmoeder met twee kleine kinderen is en de ander in de koekjesfabriek aan de lopende band werkt. En dat leidt regelmatig tot kortsluiting in mijn hoofd. Hoe verantwoord ik tegenover mijn dochter met haar kinderen dat ik het uitstekend vind dat statushouders een woning toegewezen krijgen, terwijl zij (weliswaar in België) niet eens op de wachtlijst voor een sociale woning geplaatst wordt omdat de wachttijd 7 jaar bedraagt en ze dus tot die tijd onder een brug zou kunnen gaan liggen of in een opvanghuis wonen? Mijn andere dochter werkt op uitzendbasis bij de fabriek. Nooit langer dan twee jaar want men

wil er geen vaste contracten. Ze heeft wondjes op haar vingers van het grijpen naar de producten die in hoog tempo op de lopende band langskomen. Acht uur werken met tweemaal 15 minuten pauze. Daar probeer ik aan te denken als wij comfortabel bij de koffiemachine staan en praten over het weekend of onze vakantieplannen. En over hoe druk we het hebben. Ik heb een Syrische vriendin die 'the hard way' naar Nederland is gekomen: boottocht, Griekenland, lopend naar Nederland met vele, vele obstakels onderweg. Zij houdt meer van Nederland dan wij, zo dankbaar is ze. Zij heeft een flat gekregen in Noord-Brabant en wacht nu op de hereniging met haar zoon van tien jaar die ze intussen al 1,5 jaar niet meer gezien heeft. Dat is nog erger dan acht uur aan de lopende band. Toch? Als het op de verkiezingen aankomt, zal ik mijn instinct en gezonde verstand proberen te volgen. Een partij die met zowel mijn dochters als mijn Syrische vriendin het beste voor heeft. En het zou mooi zijn als die ook nog een beetje de belangen van onze academici behartigt.

Ellen Krijnen, Senior Advisor Marketing and Recruitment voor Nederland

De hypocriete en populistische elite

Hoogleraren zijn de elite van de universiteit: een kleine groep met privileges, bijzondere kwalificaties en een hoge positie. Deze elite is overwegend blank, man en van middelbare leeftijd. Minister Bussemaker van Onderwijs, lid van de politieke elite, is dat een doorn in het oog. Zij wil het elite-

bolwerk openbreken door vrouwen te bevoordelen bij hoogleraarsbenoemingen. In een recente brief aan de Tweede Kamer geeft ze aan waarom haar diversiteitsbeleid goed is voor de wetenschap: "Diversiteit heeft een positief effect op hoe organisaties functioneren en ook bij het genereren van maatschappelijke kennis is diversiteit belangrijk." Vorige week nam de Tweede Kamer een motie aan van de VVD-leden Strauss en Duisenberg (zoon van, dus ook elite) waarin werd gevraagd om een onderzoek of er onder Nederlandse wetenschappers sprake is van "zelfcensuur en een beperking van diversiteit van perspectieven". Minister Bussemaker was niet blij met deze motie en zal deze waarschijnlijk niet uitvoeren. Deze weigering geeft haar pleidooi voor diversiteit iets hypocriets: diversiteit is meer dan een gelijke verdeling tussen vrouwen en mannen in elitaire beroepen. Strauss en Duisenberg noemden als reden voor de motie de discussie over zelfcensuur in de Verenigde Staten. Zo werd Ayaan Hirsi Ali een eredoctoraat aan Brandeis University geweigerd omdat een aantal studenten en hoogleraren vond dat een eredoctoraat voor Hirsi Ali 'grievend' is voor islamitische studenten. De elitekrant NRC bracht het nieuws over de motie Strauss/Duisenberg op de voorpagina. Opvallend was de populistische draai die de NRC aan de motie gaf: "Is de wetenschap een linkse klik, die in zijn onderzoek is bevooroordeeld door zijn politieke ideologie?" Dat is een goede vraag. Ik reken mezelf niet tot de 'linkse klik'. Voor zover ik weet, heb ik daar nooit last van gehad. In de NRC wordt een onderzoeker aangehaald die claimt dat hij geen onderzoeksgeld kreeg omdat hij

vond dat de economische effecten van immigratie te rooskleurig werden voorgesteld. Toen vijftien jaar geleden de grenzen voor arbeidsmigratie uit Oost-Europa open gingen voorspelde ik dat het aantal migranten veel hoger zou zijn dan door het Centraal Plan Bureau (CPB) werd verwacht. Het leverde me een telefoontje van een LPF-Tweede Kamerlid op, uitnodigingen voor hoorzittingen van de Tweede Kamer en het genoegen dat ik gelijk kreeg en het CPB niet. Met de linkse klik in de politiek viel het dus wel mee. Hypocrisie, populistisch gedrag en paranoïde gedachten, het komt allemaal voor onder de elite ook al zou je dat niet verwachten.

Wim Groot, hoogleraar gezondheidseconomie en hoogleraar evidence based education

Zijn elitisten mensen met macht, geld of aanzien?

Wetenschapsfilosoof Mario Bunge en socioloog Wout Ultee wezen erop dat er 'verkeerd gestelde problemen' bestaan. Ik vind dat de vraag of je je ervoor moet "schamen dat je bij de door de populisten zo verguisde elite behoort" verkeerd gesteld is. Ten eerste is niet zeker of 'de' populisten 'de' elite verguisen. Wie het over 'de' heeft, veronderstelt dat allen zo denken en doen. Lijkt me sterk. Bovendien, wanneer ben je eigenlijk populist? En: zijn alle populisten gelijk? Ten tweede. Pareto's theorie van de circulaire elites (ook bekend als de Vossen en Leeuwen-theorie) illustreert dat zij die 'nu' nog niet op de troon zitten (=vossen), de leeuwen die daar wel al zitten, er met genoeg vanaf willen meppen ... om daarna zelf gezellig die troon te bestijgen. Na enige tijd herhaalt zich dit proces met uiteraard (deels) andere 'dieren'. Spannend voorbeeld uit recente tijden is dat er nogal wat figuren uit de jaren '60 zijn (geweest) die anti-establishment en anti-zulthoofden waren, maar er de afgelopen decennia voortreffelijk in geslaagd zijn van het pluche te genieten. Zouden populisten boven een dergelijke circulatie staan? Tuurlijk niet. Ten derde: mensen gebruiken het etiket 'elite', maar het is lang niet evident waar dat precies op slaat. Net zoals bij populisme. Zijn elitisten mensen met macht ('de 200 van Mertens', de top 100 van de Volkskrant), gaat het om mensen met hoge inkomens en/of grote vermogens (Quote 500, criminelen met veel poen en praal?), gaat het om mensen die hoog op de beroepsprestigeladder staan? Hoort de adel er bij? En geldt dat ook voor Goed-bespraakte Geesten die ons regelmatig in praatprogramma's over van alles en nog wat hun (parmantige) visies presenteren? Wie het weet mag het zeggen. Moeten we de vraagstelling dus maar negeren? Neen, want ook een verkeerd gesteld probleem kan maatschappelijk betekenisvol zijn, in the eye of the beholder. Maar jammer is wel dat er over dit soort vraagstukken gesproken wordt zonder goed gekeken te hebben naar wat welke populist vinden, wie verguisd wordt, wat verguizing inhoudt én wie die elitisten eigenlijk zijn? Neen, zo gaat dat dus niet (meer). Maar misschien denk ik nu wel weer te veel in lijn met de filosoof Mario Bunge en de socioloog Wout Ultee. En zal dat wel elitair zijn.

Frans L Leeuw, hoogleraar Recht, Openbaar Bestuur en Sociaal-wetenschappelijk Onderzoek en directeur van het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC)

film: Jackie

Tussen feit en fictie

Still uit Jackie

Het verhaal: Op 22 november 1963 wordt John F. Kennedy vermoord terwijl hij in een cabriolet door de straten van Dallas rijdt. *Jackie* laat de dagen na die moord zien vanuit het perspectief van zijn weduwe Jackie (Natalie Portman). De op dat moment 34-jarige Jackie weet de ogen van de hele wereld op zich gericht, en beseft dat de vier dagen van nationale rouw bepalend zullen zijn voor de wijze waarop de wereld zich het presidentschap van haar man zal herinneren.

Een verrassend actuele film, want:

- De Chileense filmmaker Pablo Larraín vestigde met films als *Post mortem* en *No* een reputatie als chroniqueur van de militaire dictatuur van Augusto Pinochet. Met *Jackie* levert hij zijn eerste

Engelstalige film af. Zo'n overstap naar Hollywood is al menig interessant filmmaker fataal geworden (zie bijvoorbeeld de Amerikaanse studiofilms van de Duitse Tom Tykwer, en schrei en ween), maar Larraín blijft moeiteloos overeind. Sterker nog, *Jackie* blijkt thematisch gezien een logisch vervolg op zijn vorige film *Neruda*, over de mythevorming rond de Chileense Nobelprijswinnaar Pablo Neruda.

- "Een curriculum vitae is als eiwit, je moet het goed opkloppen", zo leerde mijn oom Chris mij ooit, toen ik mijn eerste wankele schreden op de arbeidsmarkt zette. Het had ook een les van Jackie Kennedy kunnen zijn, die heel goed begreep hoe je de media kunt manipuleren om je publieke imago te kneden. De kranten staan

sinds het aantreden van The Donald/Agent Orange/Lord Voldemort bol van de discussies over *alternative facts*, maar *Jackie* laat zien dat politici ook in 1963 al goed begrepen hoe ze de media konden regisseren.

- Larraín toont zich opnieuw een meester in het gebruik en het reconstrueren van historisch archiefmateriaal.

- Natalie Portman heeft precies de mix van elegantie, verbeterheid, intelligentie, theatraaliteit en breekbaarheid die nodig is voor deze vertolking.

Ah jakkie, want:

- HUMO-filmcriticus Eric Stockman merkt in zijn recensie terecht op dat Portmans vertolking niet alleen de grote troef, maar ook de zwakke

plek van *Jackie* is. Haar acteerwerk is gemaniëreed; het product van een maandenlange voorbereiding waarin de actrice zich de ongewone spreektrant van Jackie Kennedy volledig eigen maakte. Het is technisch razend knap, maar ook bestudeerd en geaffecteerd.

Het salomonsoordeel: Een scherpzinnige film over de symbiotische relatie tussen media en politici, maar ook een wat al te cerebrale film, die de kijker emotioneel op grote afstand houdt.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

zoals ik al zei

Scherp op ouderenzorg

Al zappend kwam ik terecht bij de talkshow van Eva Jinek. Daar begon aan een volle tafel een verbaal handgemeen tussen meer of minder bekende Nederlanders. Wat een narigheid was een oudere mevrouw aangedaan. Het betrof Patricia P.. Die had zich ooit van een leuk zangeresje tot een exhibitionistische grande dame ontwikkeld. Een niet van het scherm te branden koningin van de wansmaak. Onderlaats had zij zich overgegeven aan plasseks. Dat was gefilmd en door de onverlaten van *Geen Stijl* op internet gezet. Dat mag niet, dat hoort niet en ik hoef het niet te weten. Zo niet in medialand. Allereerst was er de onbezoldigde *crime fighter* Peter R. de Vries. Heldere zaak: oppakken die lui. Kern van de zaak is dat het niet mag. Bovendien vond hij *Geen Stijl* onderdeel van een criminele organisatie. De evenmin onbekende strafadvocaat Plasman tapte uit een ander vaatje. De hele zaak was een kwestie van moraal. Het gaat over een onverkwikkelijke gebeurtenis die onverkwikkelijk in het nieuws was gekomen. Optreden dus. Daarna de advocaat van *Geen Stijl* die de vermoorde onschuld speelde. Hij wist het zo net nog niet.

Foto: Loraine Bodewes

De maatschappij veranderde en de interpretatie van het recht ook. Hij zou het allemaal zorgvuldig bekijken. Steeds duidelijker werd dat er drie

vragen door elkaar liepen. Is er sprake van wets-overtreding? Zijn de moraal en de goede zeden in het geding? Zit niet alleen *Geen Stijl*, maar ook

Patricia P. in de beklagdenbank? Tot zover niks aan de hand. Tussen de kemp-hanen ingeklemd zitten Hugo Borst en Carin Gaemers. Een voetbaljournalist en een historica. Zij hebben terecht veel waardering gekregen met hun pamflet *Scherp op ouderenzorg*. Met zijn tweeën kregen ze meer voor elkaar in Den Haag dan menige actiegroep. Bovendien zijn ze nu betrokken bij *Trots op Ouderenzorg* over wat goed gaat in de zorg. Hugo kon zijn afkomst als Rotterdamse zuiger niet verloochenen. Hij ging er met gestrekt been in ter ondersteuning van de bejaarde Patricia P.. Hij vond het geweldig hoe zij er nog uitzag en wat ze nog deed. Zulke uitdagende seks op haar leeftijd. En wat nou! Iedereen wilde toch wel eens kinky seks op zijn tijd!? Carin, naast hem, keek hem aan of ze hem voor het eerst van haar leven zag. Prima werk dus: ongevraagd het verkeerde zeggen op het verkeerde moment. Je eigen glazen als Guttmensch ingooien. Heel Nederland genoot.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Asena Baykal, Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten,

Ype Driessen, Wim Groot, Ellen Krijnen,

Frans Leeuw, Hans Philipsen, Mignon Schichel,

Sophie Silverstein, Jan Smits, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de

paarltsjes iedere week

ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Gratis af te halen uitgebreide medische bibliotheek wgs samenvoegen 2 huisartsprakt. Alles in één x mee te nemen. 06-13363351

Oppas gezocht ma&wo middag voor onze dochter Ella 4j en zoon Emile 7j. Leuke kinderen en goede verdiensten. 123mnpf@gmail.com

HBO-opgeleide PIANO-DOCENTE biedt inspirerende pianolessen. Ook veel affiniteit en ervaring met jonge kinderen. Diverse lespakketten mogelijk. 06-46686037

Tekstbureau STIPT biedt Spellingcontrole en Taaladvies In Persoonlijke Teksten, www.facebook.com/tekstbureaustipt

WANTED: Students who can help with adm.activities. More info: SBE Executive Master Programs m.schoep@maastrichtuniversity.nl or call 043-3883936

REDERIJ STIPHOUT vraagt medewerkers voor bediening aan boord van onze passagiersschepen tel. 043-3515303 of anita@stiphout.nl

Gratis af te halen uitgebreide medische bibliotheek wgs samenvoegen 2 huisartsprakt. Alles in één x mee te nemen. 06-13363351

Oppas gezocht ma&wo middag voor onze dochter Ella 4j en zoon Emile 7j. Leuke kinderen en goede verdiensten. 123mnpf@gmail.com

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden

Paarltsjes te weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00

€ 8,00

Laten we de kunstnier klein maken.

En de wereld van nierpatiënten weer groot.

Draag bij aan de draagbare kunstnier.

Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

NIERSTICHTING
Leven gaat voor.

OP ZOEK NAAR EEN VLOTTE PEN?

Wil je beter leren schrijven of even ruiken aan de journalistiek? In maart en april 2017 biedt Observant vier schrijfworkshops aan, zowel in het Nederlands als in het Engels. De workshops zijn apart te volgen en worden gegeven door professionele journalisten. We werken in kleine groepen van maximaal 10 personen (minimaal 6). Na afloop krijgen de deelnemers een certificaat.

Workshop 1

Nieuws- en persbericht

Hoe krijg ik mijn boodschap of conclusie kernachtig en aantrekkelijk op papier?

Datum en tijd: donderdag 16 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 3

Wetenschapsjournalistiek

Hoe schrijf je over wetenschap voor een breed publiek? Hoe vermijd je jargon en leg je ingewikkelde materie stap voor stap duidelijk uit?

Datum en tijd: donderdag 30 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 2

Interview

Hoe bereid je je voor op een interview, welke vragen stel je en hoe schrijf je het op?

Datum en tijd: donderdag 23 maart 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Workshop 4

Column

Hoe schrijf je spits en bondig een anekdote, gedachtespinsel, filosofie of tirade op?

Datum en tijd: donderdag 6 april 2017 van 14.00-16.30 uur, inloop vanaf 13.30 uur

Prijzen: €30 (UM-studenten), €100 (medewerkers, alumni en leden SenUM), € 125

(buiten UM) per workshop

Locatie: redactie Observant, Sint Servaasklooster 32, kamer 2.036

Informatie: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven kan tot uiterlijk maandagochtend 20 februari 2017, 9.00 uur

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

16-02, 12.00 uur: mw. Marleen Hermans, MSc.	22-03, 10.00 uur: dhr. Thomas H.P.M. Habets, MSc.
16-02, 16.00 uur: mw. Anwasha Bohler-Dutta, MSc.	22-03, 12.00 uur: dhr. Andrey Meskhalkin
17-02, 10.00 uur: dhr.drs. Bert Boonen	22-03, 14.00 uur: dhr. Mala Otieno George, MSc.
17-02, 12.00 uur: dhr.drs. Bart Kerens	22-03, 16.00 uur: dhr. Artem Duplinskiy, MSc.
17-02, 14.00 uur: mw. Dionne E.M. Maessen, MSc.	23-03, 12.00 uur: dhr. Remigius J.H. Martens, MSc.
17-02, 16.30 uur: Inauguratie dhr.prof.dr. Dian Brouwer	23-03, 14.00 uur: mw. Wilhelmina A.M. Vingerhoets, MSc.
23-02, 10.00 uur: dhr. Jan G. Bogaarts, MSc.	23-03, 16.00 uur: mw. C.P. (Linda) van Zutphen, MSc.
23-02, 12.00 uur: mw. Nicole Rosenkötter, mSc.	24-03, 12.00 uur: dhr.drs. Wilfred Truin
23-02, 14.00 uur: mw. Julieta Marotta, LL.M	24-03, 14.00 uur: mw. Anna Gardumi, MSc.
23-02, 16.00 uur: dhr. Wesley Jongen, MSc.	24-03, 16.30 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Thomas Unger
24-02, 12.00 uur: dhr.drs. Martin M. Müller, MSc.	29-03, 12.00 uur: mw.drs. Lucy J. McLellan
09-03, 12.00 uur: mw. Nicolle H. Rekers, MSc.	29-03, 14.00 uur: mw. Mariken W. Van Gisbergen, MSc.
09-03, 14.00 uur: dhr. drs. Peter R. Bootsma, MSc.	29-03, 16.00 uur: mw. Taryn S.M. Taylor
09-03, 16.00 uur: dhr. Dave H.H. Van Kann, MSc.	30-03, 14.00 uur: dhr.mr. Frank J.G. Nellen
10-03, 12.00 uur: dhr. Martijn van Brink, MSc.	30-03, 16.00 uur: mw. Sophie E. van der Krieken, MSc.
10-03, 14.00 uur: mw.drs. Britt van Erven	31-03, 10.00 uur: dhr.drs. Dennis J.A.J. Oerlemans
10-03, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Dirk Broeders	31-03, 12.00 uur: mw. Jolien van der Geugten, MA
16-03, 10.00 uur: Dhr. Daan R.M.G. Ophelders, MSc.	31-03, 14.00 uur: mw. Johanna W.A.M. (Anne-Claire) Bosmans, MSc.
16-03, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jan Hoeijmakers	31-03, 16.30 uur: inauguratie mw.dr. Susan W.E. Rutten
17-03, 12.00 uur: mw. Bouke N.H. Salden, MSc.	
17-03, 14.00 uur: mw. Rosalia J.M. van Knippenberg	
17-03, 16.30 uur: inauguratie mr.dr. W.L.J.M. Duijst-Heesters	

Maastricht University

Interne vacatures

- **Onderzoeksmedewerker**, FHML, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.038
- **Teaching Assistants**, FASoS, Department of History, 30.4 hours
Vacancy number: AT2017.043
- **Salarisadministrateur**, Finance, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.040
- **Software ontwikkelaar ICT**, FHML, vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.345
- **Teaching Assistants**, FASoS, Department Political Science, 30.4 hours
Vacancy number: AT2017.044
- **PhD candidate**, FHML, School of Health Professions Education, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.037
- **Secretaresse** bij vakgroep Cardiologie, AZM, 36.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.033
- **Assistant Professor** in Quantitative Methods, FASoS, Department Political Science, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.042
- **PhD-Student**, FHML, Department Radiotherapy/GROW-School for Oncology and Developmental Biology, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.048
- **Associate Professor** in the Philosophy of Modern Society and Culture, FASoS, Department of Philosophy, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.046
- **Administratief medewerker** bij Bureau Onderwijs, FPN, 24.0
Vacaturenummer: AT2017.045
- **Research analyst**, FHML, NUTRIM, vakgroep Pulmonologie, 32.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.351
- **Assistant Professor** in Urban Studies or Heritage Studies, FASoS, Department of Literature and Art, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.041
- **Drupal Ontwikkelaar** m/v, ICTS, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.047
- **Projectcontroller Vastgoed** m/v, Finance, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.039
- **Functioneel beheerder** Intranet / PPP, ICTS, 38,0 uur
Vacaturenummer: AT2017.025

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Scheve mond?

Verwarde spraak?

Lamme arm?

**MOND
SPRAAK
ARM** **BEROERTE
ALARM
BEL 112**

hartstichting.nl

Levi

Toen ik elf was kreeg ik verkering met Levi. Hij zat op een andere basisschool, dus had mijn klasgenootje (en tevens zijn beste vriend) de beëdiging geregeld. Op een verfrommeld kartonnen omhulsel van een gum stond de vraag: *wil je verkering?* En ik zei ja. Het was een leuk vriendje. Eens in de zoveel tijd bracht mijn vader mij op de fiets naar IJburg, waar hij woonde met zijn ouders en broertje. IJburg is een vrij nieuwe, uit de grond gestampte woonwijk naast het centrum van Amsterdam en het toen nog open bouwterrein leende zich goed voor verstopperij of voetbal. Levi leerde me de 'Akka 3000', de 'Schaar' en de 'Sleep' (straatvoetbaltermen), en ik kocht cadeautjes voor hem, zoals een dankbare vrouw het betaamde.

Op Valentijnsdag kreeg ik een hartjeskaart, op zijn verjaardag mochten we samen op één matje liggen, en ik heb volgens mij zelfs een keer 'ik hou van je' tegen hem gezegd. In mijn herinnering antwoordde hij gehoorzaam met dezelfde zin.

Helaas ging het na een paar maanden bergafwaarts. Levi kwam bij mij logeren in Oud-West en toen ik de volgende dag ontwaakte hoorde ik onder mij in het stapelbed: "Ben je nou eindelijk wakker? Je snurkte als een varken!"

Ik was geschokt. Was dit de jongen die ik maandenlang had liefgehad? Die mij beschermde tegenover enge oudere jongens in de voetbalkooi? Waarmee ik urenlang hartstochtelijk belde elke week? Met moeite sleepte ik mezelf door de nog resterende uren samen, voordat zijn moeder hem kwam ophalen en weer mee terug nam naar IJburg. Ik was nog dagenlang in de war, omdat ik me niet kon voorstellen dat hij zoiets had gezegd. Hij was nooit onaardig geweest, dus duurde het even voor ik doorhad hoe gekrenkt ik me voelde. Als een echte diva maakte ik het diezelfde week nog uit per e-mail, want met zo'n belediging kwam de beste knaap niet weg. Na wat over en weer gekibbel stopte ons contact en gingen we onze eigen weg.

Een paar jaar later kwam ik hem tegen in mijn straat. Mijn buurmeisje, zijn nicht, vierde haar verjaardag en hij stond op de stoep, hangend tegen haar deur. Toen ik langsliep herkende hij me meteen, maar hij bleef stil. *Fair enough*, ik wist ook niet zo goed wat ik moest zeggen, dus hield ik het zelf bij een nonchalant 'hoi Levi'. Een paar seconden gingen voorbij en zijn vrienden hadden langzaam in de gaten dat ik er was. Eén voor één kwamen ze om hem heen staan, als een kudde om de leider. Levi rechtte zijn rug en de onzekerheid verdween uit zijn ogen. Brutaal keek hij me aan. 'O ja, jij bent toch... Kim of zo?'

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Onsuccesvol stoppen

Doen we mee of doen we niet mee? We, dat is natuurlijk onze prachtuniversiteit. Waaraan meedoen? Nou, met een onderzoek dat ze aan de overkant (voor ons Bergbewoners althans, Randwijk dus) hebben opgezet om mensen te bewegen om met roken te stoppen. Het is u natuurlijk niet opgevallen want het bericht kwam door op 6 januari en toen lagen we met z'n allen nog lekker in bed uit te buiken van de oliebolletjes. Het ging erover dat UM-onderzoekers bedrijven en instellingen zoeken om een stoppen-met-rokenprogramma te beginnen. Ze hebben er al heel veel, het Radboud UMC bijvoorbeeld, de Provincie Limburg, de agrarische coöperatie Vitelia. HR-manager Loes Kessels aldaar zegt dat "Vitelia het roken een gemeenschappelijke uitdaging heeft gemaakt van werkgever en werknemer". Ze zal wel het *stoppen* met roken bedoelen maar *soit*, ze hebben daar in ieder geval weer een uitdaging. En die wil ik hier ook, maar ik geloof dat de UM zelf niet meedoet. En dat is heel jammer want de deelnemers krijgen er dus centjes voor! Dat is zelfs de clou van het onderzoek. Niet voor niets luidt de kop boven het bericht: *Een cadeaubon van de baas als je stopt met roken*. (In het bericht gaat het vervolgens weer over "succesvol stoppen met roken". Kan dat ook onsuccesvol? Noem je het dan nog stoppen? "Ja meneer, ik rook weer, ik ben onsuccesvol gestopt." Wie schrijft dat soort onzintal toch?)

Ze gaan dus kijken of het werkt, of je eerder stopt met roken als je er geld voor krijgt. Niet niks hoor, wel 350 euro, in stukjes verdeeld over een jaar, de laatste 200 krijgen ze een jaar na het begin van de trainingen. Kijk, daar kun je toch aardig van uit eten, dacht ik zo, of een gezellig weekendje weg met twee. Ik vertelde dit dus aan de vrouw, maar die antwoordde met een verbaasd: "Maar Albert, jij

rookt toch helemaal niet?"

Verrek, dacht ik, dat is waar! Ik leef zo gezond als een vis, elke dag op het fietsje heen en weer van De Heeg naar de Berg en vice versa, veel broccoli en wekelijks meehupsen met de Health&Fitnessstrein, weinig alcohol ook want daar krijgt een mens maar hoofdpijn van, kortom, de ideale werknemer. Ook blijkens de onderzoekers trouwens, die gaan ook kijken naar de economische effecten van het stoppen met roken, want rokers verzuimen anderhalf keer meer dan niet-rokers, zeggen ze. "Rokende werknemers zijn een kostenpost." Hatsekiedee, nou hoort u het eens van een ander! Niet alleen dat ze vaak ziek zijn, ik ken nog een ander verzuim, de frequente uitstapjes naar

buiten, waar ze pal voor de deur van het pand hun dosis scoren. Waar is Jan? Jan staat weer buiten. Met Marie en Piet. Gezellig. "Productieverlies", noemen de onderzoekers dat. Goed, die lieve rokende collega's krijgen straks een leuk bedrag als ze stoppen. Het is ze gegund hoor, maar het wringt toch ook een beetje. Want wie wil zo'n cadeautje nou niet? Kun je geen douceurtje krijgen als je juist géén verslaving hebt? Hebben we daar met z'n allen al die jaren zo ons best voor gedaan, om niet te roken, te drinken, te spuiten? En dan toch naast de prijzen grijpen? Het is onrecht, meneer!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder